

**POSLEDNÍ
VĚŽ**
ANGY SKAY

Touha po slastné vášni i pomstě sílí.

POSLEDNÍ VĚŽ

LA ÚLTIMA TORRE

Copyright © 2018 by Angy Skay

All rights reserved.

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Karolína Lochman Strnadová, 2025

Cover © Martin Kopecký, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5572-1 (pdf)

POSLEDNÍ VĚŽ

ANGY SKAY

přeložila Karolína Lochman Strnadová

Mému Williamovi

Toto je vytoužený druhý díl, po němž jsem tolik prahla, který mě stál tolik probdělých nocí a prošel tolika úpravami. Můžu pyšně prohlásit, že jsem si užila každou stránku, scénu a postavu příběhu. A nic si nepřěji víc, než aby čtenáři této knihy cítili to stejné, co já od začátku až do konce.

Děkuji mým provokatérkám, které mě neustále sledují a s nimiž se tolik bavím. Dále mým novým čtenářům, kteří mi věří a dodávají mi chuť pokračovat a také všem ostatním, kteří dávají šanci nám autorům dennodenně bojujícím za svůj sen. Především ale děkuji těm, kteří jsou pyšní na to, že mají doma plnou knihovnu.

Na závěr bych jako vždy ráda poděkovala nejdůležitějším lidem, kteří při mně stojí, nikdy mě neodbydou a nechají se pobláznit mými nápady a úlety. Děkuji mé mamce Merche, sestře Patricii a ženám, které toto dobrodružství zažily zblízka: Noeli Medině a Ma Mcrae. Děkuji za to, jaké jste, děkuji za to, že vás mám.

#LasUniMolamos

#LasJornadasIntesivasSonLoMejor

Mám vás ráda.

ANGY SKAY

A já
neměl jsem si hrát s tvým srdcem.
Byl jsem sobec a je mi to líto, lásko moje.
Neměl jsem si hrát s tvými city.

Ozuna

Když cítíš, že ti duše pukne vejpůl.
Když nechceš myslet na zítřek.
Když víš, že je to tvůj rozsudek smrti.
To je láska.

ANGY SKAY

1 **Moje minulost**

Jack Williams

Schoulil jsem se jí v náruči a nechal se dlaněmi jemně hladit po vlasech. Její dotyk mě dostatečně uklébal a připravil na to, co mělo přijít potom.

Podíval jsem se na obě strany široké silnice a vystoupil z auta, v němž jsme seděli jen já a moje matka. Se strachem jsem se na ni podíval, protože nebe v tu chvíli zahalovala tma, a ona mi stiskla dlaň s úsměvem natolik smutným, že přede mnou nedokázala skrýt, jak se cítí. Taxikář trpělivě počkal, až vystoupíme, a za několik vteřin zaparkoval na okraji silnice. „Proč neodjede?“ několikrát jsem se v duchu zeptal, ale ve své dětské mysli jsem odpověď stejně nedostal.

Podíval jsem se před sebe a uviděl obrovský dům, vzbuzující hrůzu. Obklopovala ho velká zrezivělá hnědá mříž táhnoucí se až na konec zahrady, odkud jako by vycházely zvláštní stíny, které se po mně natahovaly a šly si pro mě. Mamka mě pevně chytila za malou ručku a táhla mě k tomu děsivému domu, z něhož mi naskakovala husí kůže. Mlčky jsme došli až k širokým schodům před hlavním vchodem, kde se tyčily impozantní

vchodové dveře, stejně zanedbané a staré jako všechno ostatní. Začala se jí chvět ruka. A já, maličké a nevinné dítě, jsem nevěděl proč.

„Mami...“ Zvedl jsem hlavu, abych se na ni podíval. Plakala. „Tady budeme bydlet?“

Přikývla a škytla. Nezvládla mi odpovědět. Byl jsem zvyklý na křik, rvačky, nadávky a další věci, které jsem v tom věku nebyl schopný popsat, ale věděl jsem, že moje matka trpí víc než kdokoliv jiný.

„Nelíbí se mi tady,“ řekl jsem a zašklebil se.

Přidřepala si, aby mi byla tváří v tvář, a přiložila si mé dlaně k mokrým rtům, po nichž bez přestání stékaly slzy. S obrovskou něhou je políbila. Díval jsem se na ni a bylo mi úzko. Pálily mě oči a měl jsem šílenou chuť plakat. Konečně se jí podařilo promluvit:

„Dítě moje... můj maličký...,“ šeptala a jemně mě hladila po vlasech. „Musíš tady na mě počkat.“

„Ale maminko...“

„Jacku,“ přerušila mě. „Víš, že tě moc miluju, vid’?“ Popotáhla a pořád se na mě zpřímá dívala. „Viď že ano?“ znova se mě zeptala a srdce jí pukalo bolestí.

„Ano...,“ odpověděl jsem jí šeptem.

Zase se jí zlomil hlas, když se mi snažila vysvětlit, co se děje, ale já tomu tehdy stejně nerozuměl. Zoufale k sobě přitiskla mé křehké tělíčko. Nechal jsem se objímat a zabořil jí dlaně do hustých vlasů. Jednoho pramene jsem se dotkl špičkami svých prstů a přitom jsem cítil, jak se mi kolem nich omotává. Jako už tolikrát během předešlých nocí.

„Maminko, chce se mi spát,“ slabě jsem zamumlal. „Pláčeš štěstím?“ zeptal jsem se jí nevinně.

Jednou rukou si setřela slzy, které jí jako dvě řeky stékaly z očí, stejně zelených jako ty moje. Nic dalšího neudělala. Vstala, otočila se, a než vyšla za plot, podívala se na mě.

„Počkej tady na mě, můj chlapečku.“

Způsob, jakým to řekla, mě vyděsil, ale věřil jsem jí. Věděl jsem, že se vrátí, že mě nenechá na pospas osudu na tom zanedbaném místě.

A najednou, ještě předtím, než nastoupila do taxíku, se mi nad hlavou rozsvítilo ostré světlo. Podíval jsem se tím směrem a na několik vteřin mě oslnilo. Z obřích dveří, vedle nichž jsem stál, se ozval tichý zvuk a moje tělo se nekontrolovatelně roztrásl. Na zápraží mě s nevlídným výrazem sledovala velmi vysoká a mohutná žena. Pak se podívala k autu, které odtamtud rychle ujíždělo. Těžce si povzdychla a pak se znova podívala na mě.

„Co tady děláš, dítě?“

Její hlas zněl jemněji, než jsem čekal, ale i tak jsem měl šílený strach.

„Maminka mi řekla, že se hned vrátí...,“ zašeptal jsem slabým hláskem.

Znova a hlasitěji si povzdychla. Nedokázal jsem si pomoci a začal jsem plakat.

„Samozřejmě...,“ řekla smutně. „Dáš si horkou čokoládu? Mám jí tam uvařený celý hrnec. V téhle zimě ti udělá dobře.“

Přikývl jsem a nevěděl, co mám dělat. Mou poslední vzpomínkou je, že jsem se s nadějí podíval na silnici, kde mi z dohledu zmizel nejdůležitější člověk mého života.

Chytil jsem se zábradlí a nechal si jemným vánkem ochlázovat tvář. Vzpomněl jsem si, jak jsem u brány sirotčince nesčetněkrát bezdůvodně zastavil a opřený o kapotu svého auta jsem kouřil a díval se na něj, aniž jsem věděl proč.

Potřebuju si vzpomenout na svou minulost, nesmím na ni zapomenout.

Pamatuju si, že jsem několik dní po svém příjezdu na to místo vyběhl na zahradu a všechny vchody byly otevřené. Včetně toho hlavního, na který jsem se díval ze svého pokoje a který byl vždycky zamčený na několik západů. Ten den

jsem bezděčně vyšel ze zahrady ven a na druhé straně silnice jsem zahlídl muže hrozivého vzezření, který mě pozoroval. Natáhl ke mně ruku a já jsem ji jako nevinné dítě přijal.

2 Probuzení

Micaela Bravová
Havana, Kuba

Několik vteřin jsem se převalovala v posteli, pak jsem pomalu otevřela oči a všimla si jemného světla pronikajícího do pokoje jedním z oken. Po své pravici jsem ucítila studené prázdno, takže jsem věděla, že už v posteli neleží. Zmateně jsem se podívala na hodinky. Nebylo ani devět. Pohledem jsem ho hledala po celém pokoji bytu, který jsme si už čtyři měsíce pronajímali. Bylo v něm málo věcí. Veškerý nábytek byl starý a vyrobený z tmavého dřeva, což mu dodávalo punc elegance a výstřednosti. Velká postel s baldachýnem a bílými hedvábnými záclonkami po stranách zabírala skoro celou ložnici. V bytě byl také obývací pokoj spojený s malou kuchyní do jedné velké místnosti a dva nádherné balkóny směřující do ulic staré Havany. Odhrnula jsem přikrývku ze svého nahého těla a natáhla se pro hedvábný župan, který jsme včera v naléhavém spěchu nechali odhozený u nohou postele. Oblíkla jsem si jej. Ucítila jsem, jak mi lehce přejel mráz po zádech, a obyčejným uzlem jsem si látku stáhla kolem pasu.

Moje zranění z bitvy už se prakticky zhojilo. Po událostech v Aténách mě Riley spolu s policisty odvezl do nemocnice s tím, že nás napadli neznámí útočníci. Tizianovi se podařilo Jacka odtáhnout z místa dřív, než ho chytili, ale brzy se vrátil do nemocnice, kde jsem ležela, a celý týden, který jsem tam strávila, se ode mě nehnul. Kvůli tomu, že mě postřelili a ztratila jsem hodně krve..., ale taky kvůli něčemu jinému. V duchu jsem děkovala, že mi ta kulka nezasáhla žádný orgán a zotavila jsem se rychleji, než se očekávalo. Přesto se mi však vzpomínky neustále vracely.

Bolelo mě celé tělo. Každíčka jeho část mě strašně zvláště mučila bolestí. Ale nejvíc ze všeho mě bolelo být si jistá tím, že kdyby to stvoření uvnitř mě přežilo, byl by to hotový zázrak. Ale ne. Zázraky v životě někoho, jako jsem já, neexistují.

V dáli jsem uslyšela neznámý mužský hlas a pak hlasitý povzdech, který asi patřil Rileymu. Všechno jsem si pamatovala, ale jakmile jsme dorazili do nemocnice, léky mě zahalily do děsivé temnoty, ze které jsem se nemohla probudit.

„Pokud to takhle půjde dál, za několik dní bude moct jít domů,“ řekl neznámý muž, z jehož slov jsem usoudila, že je lékař.

Znova jsem se nechala obklopit temnotou, až mě důvěrně známá síla přinutila opět pomalu otevřít oči. Ostrá světla v pokoji mě bodala do očí. Přimhouřila jsem je, dokud jsem si na světlo nezvykla. Sklouzla jsem pohledem na dlaň, která mě lehce hladila po kloubech prstů. Jeho oči se zvedly a střetly se s mýma. Co tady dělá? To je blázen. Vždyť na něj můžou kdykoliv přijít.

Rozrušilo mě to a nedokázala jsem se zklidnit. Stiskl moji dlaň a dodával mi v tu chvíli tolik potřebný klid.

„Zavolám doktora,“ řekl Riley, který za několik vteřin odešel z pokoje a nechal nás o samotě. Podívala jsem se na Jacka. Stoupl si, aby ke mně byl blíže, a opatrně mě políbil.

„Jak se cítíš?“ zeptal se mě šeptem.

„Jak dlouho jsem tady? A co tady děláš? Vždyť jsi měl odjet někam daleko. Můžou tě chytit a...“

„Jak se cítíš, Micaelo?“ naléhal a ignoroval spoustu otázek, které se mi nahromadily na jazyku a které jsem potřebovala vypustit ven.

Přejela jsem si očima svoje tělo a zastavila se na břiše. Drátům a přístrojům, které neustále pípaly, jelikož jsem byla rozrušená, jsem nevěnovala pozornost.

Když se v pokoji objevil lékař, hlasitě si povzdychl a zamířil ke mně. Pečlivě mě prohlédl a pak se postavil vedle mě. Věděla jsem, co mi řekne. Celé tělo mi, tak jako nikdy předtím, ochromil hroživý strach.

„Měla jste štěstí, Micaelo. Kulka nezasáhla žádný orgán. Ztratila jste hodně krve. Potřebujete jen čas a klid. Brzy se úplně zotavíte.“

Odmlčel se.

Podívala jsem se na něj a čekala, až mi sdělí tu očekávanou špatnou zprávu. Cítila jsem, jak mě bolestně píchá u srdce. Jack se ani nepohnul, ale dlaně položené na přikrývce sevřel v pěst a díval se na lékaře.

„Je mi líto, že vám musím sdělit, že...“, nechal slova ve vzduchu, jako by jeho samotného bolelo to, co mi hodlá říct. Těžce si povzdychl a pokračoval tak, jak jsem se obávala: „Jak už jsem vám říkal, ztratila jste hodně krve a bylo nemožné zachránit vaše...“

„Kdy můžu odejít?“ přerušila jsem ho.

Nechtěla jsem to slyšet. Vlastně jsem spíš nevěděla, jestli jsem vůbec schopná to slyšet, protože jsem nikdy na vlastní kůži takovou bolest nezažila. A i když se to vzhledem k tomu, jaká jsem, může zdát zvláštní, rvalo mi to srdce.

„Budete tady muset několik dní zůstat na pozorování. Až budete zcela fit, řekneme vám a...“

Nenechala jsem ho mluvit.

„Odcházíme,“ odvětila jsem a dívala se při tom na Jacka.

Nic na to neřekl. Dál se na mě soucitně díval se stejným smutkem v očích, jaký jsem cítila já sama.

„Ale...“

„Dejte mi podepsat revers.“

„Ale nejste ve stavu, abyste...“

„Řekla jsem, ať mi dáte ten pitomej papír,“ neslušně jsem na něj vyštěkla.

Vzteky bez sebe jsem se schovala v koupelně pokoje. Zavřela jsem za sebou dveře, opřela se dlaněmi o umyvadlo a podívala se na svůj obličej. Byla jsem pohublá, měla jsem kruhy pod očima, moje vlasy byly jedna velká katastrofa, ale ze všeho nejvíc mě upoutaly mé oči, které byly jako dva oceány těsně před vylitím do nekonečného moře. Pevně jsem stiskla čelist a nechápala jsem, kdy se ze mě stal slaboch, který pláče, protože se něco nepovedlo. Protože se to stalo mojí vinou, protože se to stalo bezděčně, protože jsem o tom nevěděla. Protože všechno.

Uslyšela jsem, jak mi luplo v kloubu čelisti, až jsem si myslela, že mi prasknou zuby, a uvědomila si, že někdo bez svolení vchází do koupelny. Jack vstoupil s vážnou tváří a nepřestával se na mě dívat. Pohlédla jsem na něj v odrazu zrcadla. Nevypadal o moc líp než já, ale byl pořád neodolatelně krásný. Polkla jsem, když jsem viděla jeho zkoumavý pohled, a v tom okamžiku jsem ucítila, jak mi z očí ukápla jedna slza a nezastavitelně mi stékala po tváři. Kousla jsem se do jazyka a snažila se udržet emoce na uzdě.

Těsně před výbuchem jsem uslyšela:

„Chceš si promluvit?“

Aniž jsem se mu přestala dívat do tváře, zavrtěla jsem hlavou a viděla, že s pevně semknutými rty přikývl. Přišel ke mně, zezadu mě objal a jedním pohybem si mě otočil k sobě. Dlouho si mě prohlížel a pak promluvil:

„Dobře, ale...,“ palcem setřel další z mých slz, „jednou to budeme muset udělat.“

„Jednou,“ zamumlala jsem, zabořila mu hlavu do krku a snažila se neutopit ve svém vlastním trápení.

Otočila jsem se k oknu a všimla si, že je do něčeho zahloubaný. Stál tam a jeho nádherná odhalená záda, na kterých se čím dál víc rýsovaly jednotlivé svaly, vypadala ještě hrozivěji a neodolatelněji. Měl trochu delší vlasy, ale stejně byl pořád k zbláznění sexy. Prohlížela jsem si ho z dálky, zatímco v jedné ruce držel šálek kubánské kávy a ve druhé noviny, které měl položené na zábradlí balkónu.

Postavila jsem se za něj. Byla jsem si jistá, že o mně věděl mnohem dřív, než jsem k němu přišla. Objala jsem ho, dala mu několik malých polibků na záda, sváděla ho a laskala jazykem. Potom jsem si stoupla na špičky, abych dosáhla až na temeno jeho hlavy.

„Dobré ráno,“ zašeptala jsem mu do ucha.

Odložil kafe na improvizovaný stůl po své levici, otočil se a políbil mě, což ve mně vzbudilo ještě větší touhu a nedokázala jsem se od něj odtrhnout tak snadno, jak jsem si myslela. Podívala jsem se na jeho rty, které čekaly na další polibek, a viděla jsem jeho šibalský úsměv, který jsem mu hned oplátila. Přitiskl mi rty na ústa, chytil mě pod zadkem a vysadil si mě tak, že jsem mu mohla nohy omotat kolem pasu. Uzel na mém hedvábném županu se okamžitě rozvázal. Jemná látka se mi svezla z ramen a zůstala viset nad předloktím. Zaklonila jsem hlavu, abych Jackovi uvolnila cestu k mému krku, na nějž mě vášnivě líbal, a rozčuchané vlasy mi sjely k pasu.

„Dneska sis přivstala,“ zamumlal mezi polibky.

„Postel bez tebe vychladla,“ odpověděla jsem.

„Takže ji asi potřebuješ zahřát.“

Tiše jsem se zasmála a jeho ústa znova stoupala, až se mi vášnivě přilepila na rty. Jeho jazyk bojoval s mým a dožadoval se polaskání, po němž od brzkého rána toužil. Pak jsem ucítila tíhu jeho těla, kterým se na mě tiskl, a dívala se, jak

se jediným pohybem snaží vysvléct z pyžamových kalhot. Pomohla jsem mu nohama a pak uslyšela, jak zavrčel, když je odkopl na druhý konec místnosti. Hrála jsem si s jeho vlasy a on nedočkavě pronikl do mého nitra, které po něm už toužebně volalo. Jakmile jsem ucítla jeho velký úd, kterým mě úplně vyplnil, prohnula jsem se v zádech a smyslně na něm tančila boky. Znova přidušeně vzdychl.

„Až to budu nejmíň čekat, budu z tebe mít infarkt,“ zavrčel mi na rtech.

„Doufám, že ne,“ usmála jsem se.

Nadzvedla jsem boky, aby se do mě dostal ještě hlouběji, pokud to vůbec šlo, omotala mu nohy kolem pasu a ještě víc jej k sobě přitiskla. Chtěla jsem se do něj vpít. Jeho pohyby nabraly na intenzitě. Pohybovala jsem boky v jeho šíleném rytmu, až nás oba dostal až na vrchol extáze, na kterou jsme si v poslední době tak zvykli. Když jsem začala pravidelně a hlasitě vzdychat, zoufale jsem ho kousla do spodního rtu. Jeho stejně divoké a drsné vzdychání lahodilo mým ušním bubínkům. Jeho oči se do mě zabodly a nebylo třeba slov, když mě jediným pohledem vzal až na samotný okraj šílenství, aniž jsme přerušili naše spojení. Za chvíli jsem ucítla, jak se uvnitř mě vylévá, jak mě pevně drží a zarývá mi prsty do pasu. Po dalších dvou pohybech se zastavil a zůstal hluboko ve mně. Rukama se zapřel z obou stran mého obličeje a přidržoval se, aby mě neumačkal.

„Lepší?“

Vesele nadzvedl jedno obočí. Odpověděla jsem mu úsměvem od ucha k uchu, prohrábla mu vlasy a jemně ho políbila na rty.

„Mnohem lepší.“

Jedním jemným pohybem se převrátil, až jsem vyjekla. Na jednu jsem obkročmo seděla na něm a pořád jsme byli spojeni. Opřel se o železné kované čelo postele a láskyplně mě hladil po zádech.

„Co chceš dneska dělat?“

„Hmm...“ Zamyšleně jsem si položila prst na bradu. „Nevím. Možná balit kufr?“

Byl to náš poslední den v Havaně a to mě štválo, protože se mi to místo, lidi a všechno hrozně líbili. Nechtěla jsem odjet. Nebo jsem se spíš nechtěla vzbudit z toho příjemného snu, který jsem už čtyři měsíce žila, a vrátit se do reality. Trochu jsem zavrtěla hlavou. Vzal mě za ruce a propletl je se svými.

„Odlítáme až zítra, takže máme ještě čas se tady projít.“
Rozzářily se mi oči.

„Po Malecónu?“ nadhodila jsem.

„Jestli chceš...“ Usmál se na mě a pořád se do mě vpíjel pohledem.

Nadšeně jsem přikývla.

„Ale budeš mi za to muset něco dát,“ řekl chraplavě a přiblížil rty k mým obnaženým prsům. Cítila jsem, jak jeho přirození zase ožívá. Pobaveně jsem nadzvedla jedno obočí. Jack mi odpověděl divokým pohledem, který sliboval víc než jen to, čím jsme se potom zabavili.

Dali jsme si oběd, při kterém jsme se hodně bavili povídáním o nás. Podle Jacka se tak poznáme hlouběji, což snad už víc není možné, protože už o sobě víme úplně všechno. Potom jsme vyzvedli tašky a zbytek věcí, které jsme nechali v apartmánu, já s obtížemi zavřela kufr a za chvíli jsme se vydali k Malecónu.

V klidu jsme se procházeli, Jack mě objímal kolem ramen a držel za ruku, když vtom kolem mě v plné rychlosti proběhla nějaká holčička a lehce mě přitom kopla do levé nohy. Musela jsem ukročit stranou, abych nespadla. Dívala jsem se, jak běží ke svým rodičům, kteří šli naproti nám, a viděla jsem, že v náručí drží další dítě, trochu menší... miminko. Když kolem nás prošli, po očku jsem se po nich podívala a pak se

pohledem rychle vrátila před sebe, aby si toho Jack nevšiml. O tomhle tématu jsme mluvili jen jednou a víckrát jsme se k němu nevrátili. Cítila jsem, jak mě ze strany pozoruje, ale ignorovala jsem to a dál se dívala před sebe. Popošli jsme o pár metrů dál a zastavili se, abychom se nabažili pohledu, který nám během našeho pobytu tolikrát učaroval. Víím, že se mi po něm bude stýskat, o tom není pochyb.

„Těšíš se domů?“ chtěl vědět.

Podívala jsem se na moře. Postavil se za mě, vzal mě kolem pasu a opřel si bradu o mé rameno. Jemně mě políbil na tvář, zatímco já jsem s pevně semknutými rty několikrát zavrtěla hlavou. Nastalo krátké ticho, což u nás nebylo obvyklé.

Cítila jsem, jak znervózněl, když se mě zeptal:

„Chceš si promluvit?“

„A máme o čem?“ Odpověděla jsem otázkou, jak měl sám ve zvyku.

Dlouze a těžce si povzdychl, takže mi bylo jasné, že dál už to téma odkládat nezvládne. Vlastně nevím, proč jsem se tomu vyhýbala. Prostě se mi jen o posledním dni stráveném v Aténách nechtělo mluvit, ale zároveň jsem moc nechápala, proč nedokážu mluvit o tom, co se stalo. Nebo spíš z jakého důvodu jsme se o tom tyhle dne nebavili.

„Micaelo...“ Z jeho tónu jsem vyčetla, že už mu dochází trpělivost.

„Jacku...“ Napodobila jsem ho.

„Nebuď jak malá.“ Skoro na mě zavrčel.

„Nejsem. Zeptal ses mě a já jsem ti odpověděla.“

Naklonil se ke mně, aby se mi mohl podívat do očí, a já na chvíli odvrátila zrak od moře. Chvíli se na mě díval a pak pokračoval:

„Proč o tom dni nechceš nikdy mluvit?“

Nedokázala jsem udržet jeho pohled a vrátila se k moři.

„Protože není o čem mluvit. Prostě se to stalo a nemůžeme to změnit,“ odsekla jsem tvrději, než jsem chtěla.

„To ale neznamená, že se tomu tématu musíme vyhýbat.“ Jeho tón se taky změnil, dokonce zněl trochu podrážděně.

„A co chceš slyšet?“ naštvala jsem se. Vyvlékla jsem se z jeho objetí, otočila se a vztekla se na něj podívala. Vlny za námi se zuřivým rámusem bičovaly hradby. Dlouze jsem vydechla a pod jeho ohromným pohledem jsem zkřížila paže na prsou.

„Kdo ti pomohl odtamtud utýct?“ zeptal se mě, jak jsem unikla z Ankerovy pevnosti.

„Jedna služebná, která si Adaru oblíbila. Už jsem ti to řekla aspoň stokrát,“ vyčetla jsem mu.

A byla to pravda, nic jiného jsem mu kdysi neřekla.

„Lžeš.“

„Proč bych to dělala?“ vyjela jsem na něj rozladěně.

„Protože poznám, když mi neříkáš pravdu, Micaelo. Proč by ti pomáhal někdo, koho jsi unesla?“

„Nevím. Zeptej se na to jí,“ zalhala jsem mu znova a snažila se znít přesvědčivě.

Jeho rty se semkly do tenké linky. Věděla jsem, že to musím říct teď, nebo nikdy, přestože mi to urve další kus srdce.

„Odkud znáš Arcadije?“

Zamračeně se na mě podíval.

„Je to jeden z nejlepších Ankerových mužů. Proč se na tohle teď ptáš?!“ rozzuřil se.

Na malý okamžik jsem sklopila zrak k zemi a pak jsem se pohledem vrátila k němu. Ale všiml si toho.

„Co se děje?“ zmateně se mě zeptal.

„Pamatuješ si na toho plyšáka, co jsme našli v mý pracovně?“

Přikývl a znervózněl ještě víc, jestli to vůbec šlo. Zhluboka jsem vydechla a pokračovala:

„Patřil mému bratrovi.“

Změnil výraz, jako by mě neposlouchal, a přimhouřil oči.

„A co s tím má co dělat Arcadij?“

Na pár sekund jsem zaváhala a pak jsem mu odpověděla:
„Arcadij je můj bratr.“

Po několik vteřin, které se mi zdály nekonečné, se tvářil, jako by meditoval, a i když mi moc trpělivosti nezbývalo, čekala jsem na jeho reakci. Ticho se protáhlo víc než obvykle, takže jsem znova zaútočila:

„Kdy se ten chlap, co na tebe v Aténách vystřelil, dostal do Ankerova domu?“ Ptala jsem se na Arcadije.

„Když byl malej,“ odpověděl mi důrazně a zněl mnohem vážněji než obvykle.

„Jak malej?“

„Nevím, Micaelo!! Prostě malej, kurva.“ Otočil se a začal chodit sem a tam jako lev v kleci. Podíval se na mě, pak hned uhnul pohledem a kroutil u toho hlavou. „Chceš mi říct...? Chceš mi říct, že...?“ Zase zakroutil hlavou. „To nemůže být pravda. Věděl bych to.“

„A ty jsi to fakt nevěděl?“ jízlivě jsem se ho zeptala.

Rázem se zastavil a probodl mě pohledem.

„Opravdu si myslíš, že bych ti něco takovýho tajil, kdybych to věděl?“ Ukázal na sebe.

„Nevím, proto se tě na to ptám,“ odpověděla jsem mu hrubě.

Znova zavrtěl hlavou. Nemohl uvěřit, že ho obviňuju z něčeho, co neudělal, ale já jsem měla čím dál větší vztek. Našla jsem ho a ani on sám mě nepoznal. Nevím, co mě bolelo víc. Jestli to, že vystřelil, aniž ho zajímalo, kterým směrem kulka vyletí, nebo že odtamtud zmizel, protože tušil, že jsem jeho sestra, anebo že s ním stále neumím mluvit, aniž bych se vrhla zpátky do jámy lvové.

Zamířil k autu a chtěl odtamtud odjet. Přikázala jsem svým nohám, aby udělaly to samé, až jsem došla k Jackovi. Byl doopravdy vytočený a vlastně jsem si to svou blbostí zavinila sama. Chytila jsem ho za paži a snažila se ho zastavit, ale ani se na mě nepodíval, jediným pohybem se mi vyškubl a pokračoval dál.

„Jacku, počkej,“ prosila jsem ho, ale ignoroval mě. „Jacku, zastav se na chvíli.“

Podařilo se mi se před něj postavit a položit mu dlaně na jeho pevnou hrud. Naštvaně se na mě díval a zuby k sobě tiskl tak silně, že jsem myslela, že mu každou chvíli vyletí z pusy.

„Copak jsem ti dostatečně nedokázal, že mi můžeš věřit?“ podrážděně se mě zeptal. „Co ještě chceš, Micaelo? Co víc chceš?!“ Vyhodil paže do vzduchu.

„Jacku, musíš pochopit, že jsem byla úplně mimo, když jsem ho zahlédla v Ankerově domě. Nejdřív jsem váhala, ale pak...“

Přerušil mě:

„Takže sis myslela, že bude lepší mi to neříct?“

Rychle si dlaní promnul bradu a dalším dlouhým výdechem vypustil z plic všechny vzduch. Nechápala jsem, proč je tak nervózní, anebo spíš proč je tak moc naštvaný.

„Chtěla jsem ti to říct...“

Zase mi skočil do řeči.

„Stejně jako o tvém těhotenství?“ vyštěkl.

Tón jeho hlasu mě zabolet tak moc, že to vyčetl z mých očí. Chtěla jsem se otočit, ale stihl mě chytit za loket a já jsem se mu nedokázala vyškubnout.

„Mrzí mě to...“

„Co tě mrzí?“ zuřivě jsem se ho zeptala a vztekla jsem ho dlaní udeřila do hrudi. „Abys věděl, já jsem netušila, že jsem byla těhotná. Nevěděla jsem to,“ zdůraznila jsem každé slovo a cítila, jak mě pálí oči.

Stál jako sloup a nevěděl, co na to říct. Vyškubla jsem se z jeho sevření a šla jsem k autu stojícímu několik metrů opodál. Nic nenamítal a šel za mnou. Celou zpáteční cestu jsme mlčeli, stejně jako zbytek večera.

Moje myšlenky znova zaletěly k tomu dni, k té kulce, ke krvi mezi mýma nohama, ke všemu... Tvářila jsem se tak moc tvrdě, že ani já sama jsem nevěděla, proč se znova zahaluju

do toho ledového pláště, když to jediné, co chci, je plakat a utopit se ve vlastních slzách. Jackova reakce byla to téma úplně vypustit. Riley si myslel, že mi Jack chce ušetřit trápení, které asi prožívám. Jasně že jsem se trápila, ale nedokázala jsem to vypustit ven. Netuším, co znamená být matkou a co všechno to obnáší. Stejně jako nevím, jestli zrovna my, když navíc bojujeme na tolika frontách, bychom vůbec měli mít dítě. Ale to, že jsem ho takhle ztratila, aniž jsem o něm věděla, mi zlomilo duši vejpůl.

Úplně nejhorší ze všeho však byly Jackovy oči, které, když jsem tam ležela na ulici, bezděčně sklouzly k mému břichu a zjistily něco, co jsem nevěděla ani já sama.

3 Zase doma

Bez zbytečných slov navíc jsem doma položila svá zavazadla vedle těch Jackových. Ryan vzal Skypa k babičce a podle nadávek, které můj bodyguard schytl, když dorazil k ní domů, jsem usoudila, že jí pak musím brknout. Jednou ze škvír v okně jsem viděla, že klub už zase vypadá jako dřív. Všechno bylo opravené a v naprostém pořádku. Otočila jsem se a pohledem hledala Jacka, ale v obýváku nebyl. Šla jsem do ložnice a našla ho nataženého na posteli s rukou přes oči.

„Jdu do klubu. Za deset minut se mám sejít s Eli.“

Bez jediného slova přikývl. Zašklebila jsem se a zavřela za sebou dveře. Na chvíli jsem se o ně opřela, abych se trochu uklidnila. Pak jsem sešla po schodech dolů a zamířila do klubu. Několikrát jsem zatukala na dveře. Jakmile se otevřely, nadšená Eli po mně skočila, jako by mě měla vidět naposled.

„Bože, tobě to sekne! Kubánskej vzduch ti teda prospěl.“ Usmála jsem se, protože Eli moc často nelichotila. „Vidím úsměv?“ Nadzvedla jedno obočí a do sálu vešel Ryan.

Objal mě tak pevně, že jsem myslela, že mě rozpůlí, dokonce se mi nohy na několik vteřin vznesly do vzduchu.

„Mico!“ řekl mi s úsměvem od ucha k uchu.

„Takže se vám po mně stýskalo?“ Zase jsem se usmála.

„No jen se klidně směj. Co to s tebou ten pitomec číslo dva udělal?“

Nad jeho komentářem jsem se kysele zašklebila a Ryan zmateně přimhouřil oči.

„Stalo se něco?“ Neodpověděla jsem. „Není tady s tebou?“ Vypadal ještě překvapeněji.

Zavrtěla jsem hlavou. Zavřela jsem za sebou dveře a šla k hlavnímu baru. Všechno zase vypadalo jako předtím, než celý klub rozmlátili. Sedla jsem si na jednu ze židlí. Eli se jako obvykle postavila za bar a Ryan se usadil vedle mě.

„Co víme o Desi?“ změnila jsem téma.

Ryan rychle mrkl na Eli a vyhnul se mému pohledu.

„Mluvil jsem s mýma lidma, je teď na Ukrajině,“ mrzutě odvětil.

„A co tam dělá?“ podivila jsem se.

„Nevím. Ale máme její adresu a prý pracuje v jednom lokálu ve stejný čtvrti. Budeme to mít jednoduchý, nemyslím si, že ji někdo chrání,“ ujistil mě.

Ztracená ve svých myšlenkách jsem přikývla. Ta mrcha mi za všechno pěkně zaplatí. Podle Eli a lidí, kteří jí dodávali informace a o kterých jsem nic nevěděla a ani nic vědět nechtěla, se Desi v posledních letech snažila zmařit všechny naše pokusy dostat Ankera. Proto se nám to nikdy nepodařilo a proto nás taky odhalili, když jsme se v Aténách snažili unést Adaru.

„Ještě že ti to páli,“ dodala Eli, „a vyloučila jsi ji ze společných schůzek.“

Do několika sklenic nalila alkohol. S radostí jsem to do sebe kopl a cítila, jak mě pořádně pálí v krku. V mysli mě bodlo svědomí, že jsem ani Eli plně nevěřila, protože jediná osoba, za kterou bych tehdy dala ruku do ohně, byl Ryan. Ale tu myšlenku jsem zahнала stejně rychle, jak přišla, jakmile

jsem začala přemýšlet s chladnou hlavou. Vždycky mi to šlo snadno, až na chvíle, kdy jsem byla s Jackem. S ním mi mysl vypovídala službu.

„Pojedeme tam,“ rozhodla jsem.

Ryan sebejistě přikývl, ale Eli mlčela a prsty poklepávala na skleněnou desku baru. Můj neklid se přenesl na ni.

„Co se děje?“ Nadzvedla jsem obočí.

„Myslíš, že Desi bude v klidu, až zjistí, že po ní jdeš?“ zeptala se.

„No, moc se nesnažila to maskovat, jak jsme viděli,“ zavrčela jsem. „Vždyť zmizela z ničeho nic. Desi se nemá za koho skrýt.“

„To nemůžeš vědět.“ Ryan přidal trochu střídмého pohledu na věc.

Několik vteřin jsem o tom uvažovala. Je jasné, že jestli se Desi podařilo překazit všechny naše plány hned několikrát, někdo za ní musel stát. Ale taky ji mohl jen využívat, aniž o tom věděla. Nastalo ticho, které přerušil až Ryan, když mě začal informovat o nových společnicích, které přijely před několika dny, o Tizianovi a dalších věcech.

„Zdržíš se tady?“ s nadějí v hlase se mě zeptala Eli.

„Jen tak dlouho, abych se mohla vrátit do boje.“

„Micaelo, už jsi riskovala dost, nemyslíš, že je čas přestat?“ navrhl Ryan.

Zavrtěla jsem hlavou. V žádném případě nenechám Ankeru vyhrát a nebudu se před ním schovávat do konce života. Vyvádí mě z míry, že o něm nic nevím a že po mně nepátrá. Nechápu, proč se tak chová, a potřebuju to okamžitě vědět, nebo se zblázním.

„Minulý týden tady byl Vadím. Zapomněla jsem ti to říct.“

Zvedla jsem hlavu a podívala se na Eli.

„Co chtěl?“

„Řekl mi jen, že s tebou musí mluvit, a pak se svými muži odešel.“

Znervózněla jsem, protože jestli mě tady Vadím hledal, je to proto, že má v rukávu něco mnohem lepšího, co mi pomůže s Ankerem konečně jednou provždy skoncovat. Přikývla jsem. Měla jsem hroznou chuť s ním mluvit a chtěla mu zavolat ještě ten samý den.

„Jak se cítíš?“

Ryanův hluboký hlas mě přiměl se na něj zmateně podívat. Zvedl obě obočí na znamení, že mě bez odpovědi nenechá odejít.

„Dobře. Včera jsem mluvila s Jackem o Arcadijovi. Prý neměl ponětí, že je to můj bratr.“

Nic na to neřekl a jen přikývl. Po očku se podíval na Eli, což neuniklo mé pozornosti, a než pokračoval, povzdychl si. O Arcadijovi už věděli, protože předchodzí den jsem jim o tom řekla do telefonu po cestě na letiště.

„Mico...“ těžce dodal. Stiskla jsem rty a Eli se na mě s nevolí podívala. „Víš, že s námi můžeš mluvit úplně o všem.“ Podíval se na mě důrazněji. „I o...“

„Já vím. Jsem v pohodě, Ryane.“

Zvedla jsem se z barové židle, abych se s nimi za žádnou cenu nemusela bavit o těhotenství, protože jsem se tomu tématu chtěla za každou cenu vyhnout. Vyšla jsem ke dveřím a uslyšela jsem, jak Ryan hlasitě zafuněl. Než jsem odešla, řekl mi:

„Předevčírem tady byl pitomec číslo jedna. Až se vrátíš, máš se prý stavit na komisařství.“

To mi tak ještě scházelo, pomyslela jsem si.

Když jsem vyšla ven, do tváří mě udeřil silný vítr a několikrát mi před očima rozcuchal vlasy. Než jsem udělala první krok, dveře se za mnou zase otevřely. Byla to Eli. Chvilí jsem se na ni dívala, než jsem v jejích očích uviděla obavy.

„Děje se něco?“ zeptala jsem se jí, trochu zaskočená jejím výrazem.

Zavrtěla hlavou a udělala ke mně krok.

„Nechceš si promluvit?“

„Ne.“

„Mico..., vždyť se dobře známe. Dobře víš, že mi můžeš věřit, že jo?“

Zafuněla jsem a prohrábla si vlasy.

„Co chceš slyšet, Eli?“

„Chci, abys mi řekla, co tě trápí, aby ses o mě opřela, kdykoliv to potřebuješ, a aby sis trápení nenechávala pro sebe.“

Protočila jsem panenky.

„Jste přesvědčený, že mám z toho těhotenství trauma, ale to se pletete!“ Skoro jsem křičela. „Jsem v pohodě, jo? A nepotřebuju, abyste mě na každém kroku hlídali.“

Pokusila jsem se odejít, ale chytila mě za loket a zabránila mi v tom.

„Mico, kromě toho těhotenství, s tím týpkem si kopeš vlastní hrob,“ našťavaně dodala.

„Co ty o tom můžeš vědět!“ obořila jsem se na ni.

„Je to vrah!“ dopálila se.

„A Tiziano je překupník drog,“ vyštěkla jsem na ni. Viděla jsem, jak se jí změnil výraz a zrudly jí tváře.

„Kam tím míříš?“ zeptala se mě se stisknutými zuby.

Zavrtěla jsem hlavou a zoufale si promnula obličej. Tenhle den byl opravdu k posrání.

„Myslíš, že jsem blbá a nevidím, jak si s ním hraješ? Copak je lepší než Jack?“ Mlčela. „No tak, Eli, řekni, je lepší?“

„Já jen chci, abys byla v pohodě.“

Všimla jsem si, že ji moje slova bolela. To jsem nechtěla, ale už mě unavovalo poslouchat pořád to samé.

„V pohodě? A zamyslela ses nad tím, kdo jsem?“ ukázala jsem na sebe. „Nad tím vším, co jsem udělala špatně nebo kolik lidí jsem využila pro svůj prospěch? Jsem kvůli tomuhle lepší člověk než Jack?“ ironicky jsem se zeptala.

Zkřížila ruce na prsou a netrpělivě se podívala k nebi. Věděla jsem, že má pravdu a že ji nemůžu soudit. Mezi námi

nastalo ticho. Já jsem se na ni dívala a čekala jsem na odpověď. Eli kmitala očima ze strany na stranu a nevěděla, co mi na to má říct. Odfrkla si a znaveně se na mě podívala.

„Fajn. No, vlastně,“ pohodila hlavou, „vrah a kuplířka se k sobě perfektně hodí.“

Nad jejím hloupým komentářem v tak napjaté situaci jsem se usmála. Eli byla prostě taková. Udělala ke mně krok, objala mě a zlehka vydechla.

„Je mi to líto, Mico. Nerada tě vidím takhle, tak křehkou. Víš, že v tomhle světě tohle není dovolený.“

„Nejsem křehká,“ dodala jsem. „Ne s lidma zvenčí.“

Pustila mě, dala mi pramen vlasů za ucho a nepřestávala se na mě dívat.

„Ale s ním křehká jsi,“ smutně zašeptala. „A jestli jednoho dne zmizí, bude tě to bolet.“

Naše pohledy se setkaly. Nechtěla jsem si ani představit, že by mi jednoho dne zmizel ze života. Neměla jsem k tomu důvod, ale děsilo mě to. Před několika měsíci jsem pro něj všechno hodila za hlavu a s holýma rukama jsem odjela, protože jsem si nedokázala představit být bez něj.

„Jestli se to někdy stane, zvládnou to.“

Lhala jsem.

Ale jedině tak se její výraz uvolnil a na rtech se jí objevil letmý úsměv. Otočila jsem se. Potřebuju s ním mluvit, stejně jako potřebuju dýchat. Nechápal jsem proč, ale možná právě to mě na tom štválo nejvíc. Než jsem přešla přes ulici, podívala jsem se na Eli.

„A ty víš, co uděláš?“

Privřela oči. Věděla, že mluvím o Tizianovi.

„Asi se z něj jednou zblázním, ale zvládnou to,“ smutně zašeptala.

Tentokrát se otočila na podpatku ona, zmizela a nechala mě stát uprostřed ulice. Dívala jsem se za ní a bylo mi jasné, že tenhle rozhovor skončil. Hned jsem se ohlídlá ke svému

bytu a několikrát si povzdychla. Se zadržným dechem jsem otevřela vchodové dveře a vyšla po schodech do bytu. Jack seděl s notebookem u stolku v obýváku, v ruce držel telefon a něco do něj rychle tūkal. Zamířila jsem do kuchyně, abych ho nerušila, ale slyšela jsem jeho hovor:

„Máš všechno?“ Pauza. „Jo, dobře. Zašifrovaný?“ Zase čekal. Já jsem sklízela pár věcí odložených na kuchyňské lince. „Pozitíř?“ Ticho. „Dobře.“ Zavěsil.

Polkla jsem, pak se otočila a podívala se na něj. Opřela jsem se dlaněmi o mramorovou desku a pozorovala ho. Nepřestával tūkat do klávesnice notebooku.

„Práce?“ zeptala jsem se ho.

Přikývl, aniž uhnul pohledem od počítače. Bylo vidět, že je naštvaný, i když se to snaží všemožně skrýt a myslí si, že nejlepší bude schovat se za obrazovku. Přešla jsem ke stolku, sedla si k němu a složila ruce do klína. Trochu zvedl hlavu, aby se na mě rychle podíval, a pak se vrátil k počítači.

„Kdy odjíždíš?“ zamumlala jsem.

„Zítřa,“ stroze odpověděl.

„A... zdržíš se dlouho?“

Nervózně jsem si promnula dlaně a ptala jsem se sama sebe, co to se mnou k čertu dělá a proč se chovám takhle debilně, což nesnáším.

„Nevím,“ odpověděl mi stejným tónem. To pro mě byla přímá rána do srdce.

Jak dlouho máme být od sebe? Je tohle to, co mě skutečně trápí, anebo to spíš je to neustálé bušení srdce? Nevím, proč k Jackovi cítím všechno tak silně, ale děsí mě to. Hodně mě to děsí.

Pokračoval ve své činnosti a koutkem oka jsem viděla, jak mu na monitoru počítače vyskakují tabulky s miliony čísel a písmen. Vzpomněla jsem si na Rileyho a zastesklo se mi po něm. Jediný jeho komentář by mě v tu chvíli určitě donutil se usmát. Zhluboka jsem se nadechla a trochu se uvolnila.

Zavřela jsem oči a skočila do toho po hlavě. Dál jsem upírala pohled na své neklidné dlaně, které se zoufale třáslly. Nikdy jsem se nechovala tak zbaběle, že bych se někomu nedokázala podívat do očí.

„Nemůžu se bavit o těhotenství, protože...“ odmlčela jsem se, jakmile jsem viděla, že přestal ťukat do klávesnice a zadíval se na jeden bod na obrazovce, „protože nevím, co cítím, když o tom mluvím, i když říkám, že to mám všechno pod kontrolou a jsem v pohodě.“

„Pocity jsou důkaz, že jsme lidi. Neměla bys je skrývat. Až jednoho dne přestaneš cítit, měla bys mít strach.“

Od smrti rodičů jsem pocity neměla. Byla jsem jako skála. Všechno mi bylo totálně fuk a vůbec nic jsem necítila, ani k sobě samotné. Z jeho hlasu jsem vyčetla, že si někdy prošel tím stejným, co já. Neudržela jsem se a zeptala se ho:

„Ty víš, jaký to je, necítit?“

Povzdychl si a lehce ke mně otočil obličej.

„Bohužel ano.“ Přikývla jsem a sevřela rty do tenké linky. „A když spadneš tak hluboko, zjistíš, kdo doopravdy jsi.“

„A co teda jsi?“ ironicky jsem se zeptala, přestože jsem odpověď znala.

„Zrůda.“

Sarkasticky jsem se usmála. *Zrůda*, zopakovala jsem si v duchu. *Vlastně to, co už dlouho jsi, Micaelo...* A nebolelo mě to, protože každý je takový, jaký chce, a moc dobře ví, čemu bude po svých rozhodnutích čelit. Já jsem si svůj svět vytvořila s víc než jasným cílem: pro svou pomstu za mě a moji rodinu. A ničeho nelituju. Ani trochu. S ním jsem ale odhalovala tu nejněžnější část sebe, tu, co ve mně byla hluboko pohřbená, a nedokázala jsem si to vysvětlit.

„A co se stane, když zjistíš, že z tebe někdo dokáže dostat to nejlepší?“ zeptala jsem se ho, aniž jsem se na něj podívala.

Prohlížel si mě a já věděla, že o mně přemýšlí.

„Záleží, co je tvoje nejlepší část.“

Bavili jsme se jako dva pitomci. Nevím proč, ale ten rozhovor mě štvál a bavil zároveň.

„Ta, co nemyslí na to, co říká ani proč to říká.“ Zvedla jsem pohled na stěnu. „Ta, co odhaluje pocity a neohlíží se na to, jestli ji to bolí.“ Podívala jsem se na něj. „Ta, kterou bolí duše, když s ní nikdo nemluví, když ji nikdo neobejme, nepolíbí...“

Čas jako by se zastavil, zatímco jsme se na sebe jen dívali. Jack odsunul počítač, pevně mě chytil za ruku a přitáhl si mě k sobě. Spadla jsem mu do klína a objala ho kolem krku, kde jsem si propletla prsty, a nepřestávala se mu dívat do očí. Položil si bradu na moji hrud' a povzdychl si.

„Měl jsem pro tebe přijít dřív,“ zašeptal tak tiše, že jsem ho skoro neslyšela.

„Nemohl jsi to vědět. Vždyť o tom nikdo nevěděl.“ Vzala jsem ho za bradu, zvedla ji nahoru a podívala se na něj. „Nebyla to tvoje vina,“ dodala jsem.

„Ani tvoje. Jenže já nemůžu přestat myslet na to, že jsem tomu mohl zabránit. A tvoje mlčení jen zesílilo můj pocit viny.“

Pevně mě objal kolem pasu. Naše rty se skoro dotýkaly. Než jsme se políbili, zašeptala jsem:

„Tak na ty pocity zapomeň. Teď už víš, proč jsem o tom nechtěla mluvit. Jednou budeme muset myslet na zítřek a na to, co bude. A teď mě líbej.“

Já bláhová.

Jednou...

4 Svoboda

Následující ráno musel Jack stůj co stůj odjet. Nechtěla jsem se ptát, kdo je jeho cíl. Řekla jsem mu jednoduše, ale s bolestí „Dávej na sebe pozor“ a on mi pohledem odpověděl totéž.

Byl pryč už čtvrtý den a ve mně to nervozitou jen vřelo. Odpoledne jsem před cestou do klubu vyrazila do supermarketu. Večer v klubu jsem se měla sejít s Ryanem a vrátit se do rytmu svého předchozího života, i když jsem nevěděla, jestli se mi to povede ještě předtím, než budu muset zase odjet. Procházela jsem uličkou se zeleninou a přemýšlela o tom, že bych Jackovi něčím mohla udělat radost, až se za pár dní vrátí. I když jsem nevěděla, kolik těch dnů bude, doufala jsem, že málo. A říkala jsem si, že to uteče rychle.

Hodila jsem do koše mrkev a pár dalších věcí. V tu chvíli jsem ucítila, jak za mnou někdo stojí.

„Vrátila ses tiše. Trochu divný po tom, co se stalo v Aténách,“ ostře na mě vybafl.

Aarón.

Po očku jsem si ho prohlídla a ani náznakem se k němu nehodlala otočit. Pokračoval:

„Řekl jsem Ryanovi, ať za mnou přijdeš. Pamatuješ si na naši dohodu?“

„Dohodu, na kterou jsi kašlal, když se ti to hodilo.“ Vybalila jsem na něj.

Nahlas si povzdychl. Cítila jsem, jak se mi lepí na záda a chce mě zastrašit, což se mu samozřejmě nepovedlo. Napřímila jsem tělo tak moc, že sám ztuhl.

„Nehraj si se mnou, Micaelo. Nezapomínej, že ti můžu pořád dělat život, kdykoliv se mi zachce.“

Jeho výhrůžka mě nepřekvapila, ale otočila jsem se k němu tak, že naše rty byly kousek od sebe. Dívala jsem se na něj a pohledem klouzala mezi jeho ústy a jeho hnědými perly.

„Nevyhrožuj mi, Aaróne,“ opáčila jsem stejným tónem. „Já s tebou taky dokážu skoncovat lusknutím prstů.“

Zamračila jsem se a odešla zaplatit svůj nákup k prodávající, která nás vystrašeně pozorovala. Slyšela nás oba. On ze mě nespouštěl oči, já hlučně popadla tašku a povýšeně jsem odešla z obchodu. V zádech jsem přitom pořád cítila jeho pohled. Došla jsem k autu a hledala klíče, když vtom jsem ho uviděla přicházet. Měl na sobě upnuté džínny a neformální košili šedé barvy s drobným potiskem, který vykresloval každý jeho vypracovaný sval. Několikrát jsem si ho prohlídla od hlavy až k patě. Usmál se, když viděl, jak si ho prohlížím. Fakt je až příliš sexy.

„Micaelo,“ oslovil mě, když už jsem na prsou zkřížila ruce. Zvedla jsem bradu, abych ho vyzvala, že může pokračovat. „Chci s tebou mluvit.“ Přivřela jsem oči. „Bez vyhrožování.“

„Teď?“ posměšně jsem se zeptala.

Aniž se hnul z místa, s klidem přikývl. Já zase tázavě zvedla jedno obočí.

„A o čem chceš mluvit?“

„Mám pro tebe výměnný obchod.“

Odfrkla jsem si a ironicky se usmála.

„Vy policajti máte fakt zvláštní způsob práce, inspektore.“

„Tenhle obchod je pro tebe hodně výhodnej.“ Podívala jsem se na něj a čekala na jeho odpověď, která přišla vzápětí: „Jestli splníš svou část dohody, budeš úplně volná. Zničím všechny dokumenty, který mám, a smažu všechny důkazy o tom, že porušuješ nějaký zákon. Budeš moci dál žít svůj život a nikdo po tobě nebude čmuchar. Co ti chci navrhnout...“ odmlčel se, „abys tu nabídku vzala, si přeje víc lidí, než si myslíš.“

Nedůvěřivě jsem se na něj podívala. Než pokračoval, zeptala jsem se ho:

„Vážně jsi měl v plánu mě někdy udat, Aaróne?“

Probodl mě očima a odpověděl:

„Ano.“

Lže.

V jeho tváři jsem viděla nejistotu, přestože se ji snažil schovat až na dno své duše. Lže, protože, jak říkala Eli, se zamiloval a já z první ruky věděla, jaké blbosti člověk dělá, když jeho srdce bije pro druhého člověka, třebaže je to největší padouch na zemi.

Sarkasticky jsem se zasmála, a aniž jsem od něj odtrhla svoje kočičí oči, přistoupila jsem k němu o krok blíž. Zaťal čelist. Postavila jsem se vedle něj, zvedla se na špičky a pošeptala mu:

„Kdybys s tebou pořád spala, odpustil bys mi ten trest?“ Olízla jsem si rty a on ty své pevně stiskl. „Anebo bys možná přišel v uniformě za mnou do cely a popřál mi dobrou noc?“

Odtáhla jsem se od něj, abych se na něj podívala. Nespouštěl ze mě oči a jeho dech se začínal zrychlovat. S vítězoslavným výrazem jsem se usmála a pod jeho vyčkávajícím pohledem jsem otevřela dveře auta.

„Jestli dohodu splníš do měsíce, jsi volná.“ Na chvíli se odmlčel. Než jsem stihla zavřít dveře, jednou rukou je přidržel. „Navždycky.“

Nedůvěřivě jsem se na něj podívala.

„Předpokládám, že si s tím budu muset poradit sama.“

„Na to jsi odbornice,“ pohrdavě odpověděl. Zpražila jsem ho pohledem.

S posledním zbytkem trpělivosti jsem čekala a zvedla bradu, aby pokračoval. Zavřel dveře. Když jsem viděla, že se otáčí a chce odejít, otevřela jsem okýnko.

„Řekneš mi aspoň jméno, nebo si to mám taky domyslet sama?“

Přikývl a s ďábelským úsměvem se otočil.

„Jack Williams.“

Moje tvář potemněla. On se jedinkrát neotočil a odcházel pryč, až jsem ho ztratila z dohledu. Jako paralyzovaná jsem seděla v autě a čekala, až se nějaká část mého těla probere a budu odtamtud moct odjet.

O dvě hodiny později jsem dorazila do klubu, kde Ryan přecházel sem a tam. Přišla jsem k baru, nalila si pořádnou sklenici rumu a opřela se o skleněnou desku. Jakmile mě Ryan zahlídl, rychle ke mně přišel a posadil se naproti mně.

„Děje se něco?“

Zmateně jsem zvedla oči a nechala sklenici ležet na baru. Několikrát jsem s ní zakroužila a potom zhluboka vydechla. Nevím, jestli jsem tím svoje trápení vypustila ven, nebo nabrala dovnitř.

„Potkala jsem Aaróna.“

„Máš s chlapama docela kříž. Nechápu, proč si tak komplikuješ život.“ Máchl dlaní do vzduchu.

„O tohle nejde,“ vyvedla jsem ho z omylu.

„Tak o co teda? Je jasné, že Aarón k tobě začal cítit víc, než sis myslela. Nemělas to nechat zajít tak daleko, já jsem ti to říkal.“ Vyčítal mi, jako by to byl můj táta. Musela jsem se

nad tím pousmát. „I když teď se usmíváš víc než předtím a to se mi líbí,“ pobaveně dodal.

„To díky Jackovi se takhle usmívám,“ zašeptala jsem.

S přimhouřenýma očima mě zamračeně pozoroval.

„Tak v čem je problém?“ znova se mě zeptal.

Zkřížila jsem ruce na prsou, podívala se na něj a váhala, jestli mu to říct.

„Už víš, že jsem potkala Aaróna.“

„No jo.“

„Dal mi nabídku.“ Podíval se na mě s očekáváním. „Řekneme, že já mu doručím balíček a jsem čistá. Úplně.“

„Tak doufám, žeš to neodmítla,“ zareagoval s očima dokořán. „To jsi vždycky chtěla.“

Zamyšleně jsem přikývla a prsty poklepávala na skleněnou desku, zatímco Ryan mě pořád pozoroval. V tu chvíli mu něco docvaklo a zamračil se.

„Kdo je ten balíček?“ zajímal se.

Povzdychla jsem si a narovнала se.

„Jack.“

Ztuhl a nevěděl, co na to říct. Pak se začal postupně probírat, ale pořád nevěděl, jak zareagovat. Otevřel ústa a pak je zase zavřel. Odkášlal si, zatímco jsem obcházela bar a byla na odchodu. Potřebovala jsem si udělat v hlavě pořádek.

„Mico,“ zavolal na mě, než jsem odešla, „nevzdávej se svých snů jen kvůli nějakému týpkovi.“

Už ve chvíli, kdy mi Aarón tu nabídku dal, jsem věděla, co udělám. Měla jsem v tom naprosto jasno. Musela jsem jen přijít na to, jak to provést. S touhle myšlenkou jsem přešla na druhou stranu silnice a vydala se do svého studia.

Jeden měsíc.

Mohla bych pokračovat ve svém životě a se svým klubem bez obav z důkazů, které už měl v rukách Aarón a které by mohly zničit všechno, co mě stálo tolik sil vybudovat. Mohla bych ze sebe svalit velký kámen a vypracovat se

hodně vysoko. A nemusela bych se ohlížet za minulostí. Tohle všechno za jednu jedinou výměnu. V duchu jsem počítala: „*Bude mi jeden měsíc stačit?*“

Krátce nato jsem si sedla ke svému malířskému stolu a do několika keramických misek jsem nanesla různé barvy, které jsem v průběhu malby nového obrazu míchala. Ten, který jsem namalovala na Santorini, zůstal v Jackově domě, když mě Anker násilím odvedl do své pevnosti, ale byla jsem si jistá, že se pro něj jednou vrátím. Potřebuju ho už jen proto, abych si zapamatovala tu chvíli, která stála za víc než tisíc slov.

Uhlem jsem namalovala část Havany, kde jsme bydleli, a ženu s mužem, kteří se, ponoření do stínu své touhy, vzájemně dívají do očí. Koukla jsem se na mobil. Můj výraz zvažněl, když jsem od Jacka nenašla žádný zmeškaný hovor, žádnou zprávu. Co když se mu něco stalo? Od včerejšího rána jsem o něm neměla žádné zprávy, takže jsem vytukala Rileyho, který mi sdělil, že o něm taky nic neví.

Povzdychla jsem si a pustila se do obrazu, který se postupně začínal rýsovat, a já se snažila malováním uvolnit. V hlavě se mi honilo tolik myšlenek, že se mi hodně rychle začala zatemňovat mysl a nic jsem neviděla jasně. Jenom mu musím dát to, co chce. Závisí na tom můj život i moje budoucnost.

Vchodovými dveřmi někdo zalomcoval, ale nebyl to zvuk klíčů. Okamžitě jsem vstala, nechala barvy rozházené na stole a vzala do dlaně jeden z loveckých nožů, kterých jsem měla po bytě a ateliéru rozmístěných spoustu. Na hrudi jsem ucítila lehký tlak, se zbraní přitisknutou k tělu jsem se schovala za dveře a čekala, až se otevřou. U vchodu nebylo skoro žádné světlo, protože jsem pracovala s malou lampičkou umístěnou blízko stojanu, takže nebylo moc vidět. Dveře se otevřely dokořán a já jsem se s napřaženým nožem vrhla na útočníka. Ten mě ale chytil za ruce dřív, než se mi podařilo ho třeba jen škrábnout.

Nůž proletěl vzduchem a zabodl se do dveří toalety v přízemí, zatímco mi útočník jednou rukou přidržoval dlaň nad hlavou. Ani jsem se nestihla podívat, kdo to je, když se od vchodu ozvala hlasitá rána, jak dveře kopnutím zabouchl. Přitiskl mi rty na ústa v divokém polibku, po němž zoufale toužil už několik dní, které se zdály být věčnost.

Jack...

Moje tělo v jeho náruči roztálo, jako pokaždé, když se ke mně přiblížil. Zatímco jsem couvala dozadu, pevně jsem ho chytila za tvář. Jack se zbavil trička a pak jím mrskl na zem, stejně jako mým barvami potřísněným bílým pláštěm, který mi zmuchlaný spadl k nohám. Zbytek svého oblečení ze sebe bleskurychle strhal, zatímco mi s obdivuhodnou lehkostí přetáhl noční košili přes hlavu.

Učaroval mi jeho pohled, když zjistil, že pod košili nic nemám a jsem nahá. Z hrdla mu vyšlo doslova lví zavrčení a pak se na mě znova vrhl, tentokrát na krk, kde mě dlouho líbal a kousal. Pak mi rukama sjel po bocích a chytil mě za zadek. Zvedl mě jako pírkó a vysadil mě na stůl s rozházenými barvami. Některé hlučně spadly na zem, jak jsem si na stůl prudce sedla, a ty, které byly nejbližší, nám naši nahou kůži postříkaly paletou barev.

Dychtivě jsem zaútočila na jeho ústa a obtočila mu nohy kolem těla, protože jsem ho zoufale potřebovala mít uvnitř. Vášnivě mě vzal za pas a já jsem se přitiskla na jeho tělo. Za několik vteřin jsem ucítila, jak do mě jeho úd jediným pohybem proniká.

Hned svoje pohyby zrychlil, takže naše pohlaví o sebe silou bušila. Ve studiu bylo slyšet jen naše vzdychání. Chytila jsem ho za krk a s nelidskou silou jsem se za něj držela, když jsem ucítila, že se mě rychle zmocňuje orgasmus. Jednou rukou jsem se opřela o stůl, protože jsem si všimla, že se moje tělo posouvá na okraj stolu a skoro padá na zem, což se ale nestalo, protože Jack mě pevně držel.